

συναλλάσσουν τὸν συνήθιον δακτύλιον καὶ προικοσύμφωνον γράφεσθαι, διαλαμβάνον τὴν ποσότητα τῆς προικὸς . . . καὶ ἐγγράφεσθαι τὸ ἴσον τοῦ προικοσυμφώνου τῷ τῆς μητροπόλεως κώδικι. Καὶ τοὺς τοιούτους ἀρραβῶνας ἔχειν τὸ βέβαιον καὶ μένειν ἀδιαλύτους, ἐκτὸς εἰ μὴ συμβῇ εὐλογος αἰτία τῆς διαλύσεως, κατὰ νόμους ἐγνωσμένη τε καὶ διωρισμένη. Τότε γὰρ τῆς διαλύσεως γενομένης δι' αἰτίας, ἃς οἱ νόμοι ρητῶς διορίζουσι, μένουσιν ἀζήμια τὰ μέρη ἀμφοτέρω. Εἰ δ' ἄλλως πως, ἐκ μεταμελείας ψιλῆς ἀπλῶς τοῦ ἐνὸς μέρους ἢ διάλυσις γένηται, πρὸς τὸ ἐπιστρέφειν καὶ ἀποδιδόναι τὸ μεταμεληθὲν μέρος, ὅνπερ ἔλαβεν ἀρραβῶνα καὶ πρὸς τὸ ἐκπίπτειν καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ δοθέντων λόγῳ ἀρραβῶνος, πληροῦν τῷ ἐτέρῳ μέρει καὶ πρόστιμον τριακόσια μὲν γρόσια, εἴπερ ἡ προῖξ ὑπάρχει τῆς πρώτης τάξεως, τουτέστι δύο χιλιάδων γροσίων, . . . ἐλάττονα δὲ τούτων πληροῦν, εἴπερ τῆς ὑποδεστέρας τάξεως τυγχάνει γε οὔσα ἢ προῖξ, τὸ ἀναλογοῦν δηλαδὴ τῇ προικί, ἥτοι ἀνὰ δεκαπέντε γρόσια καθ' ἐκάστην ἑκατοντάδα, ὅπως ἔχωσι παιδεύεσθαι κατὰ τοῦτο οἱ τολμήσαντες ἀθετῆσαι τὴν κοινὴν ταύτην διάταξιν τῆς πολιτείας καὶ διατύπωσιν, ἣν ἐπιβεβαιωθῆναι καὶ παρ' ἡμῶν ἐδεήθησαν, εἰς ἐπικρατεστέραν ἀσφάλειαν. Τούτου χάριν γράφοντες ἀποφαινόμεθα . . .».

(Πρόκειται περὶ τῶν Ἰωαννίνων. Πρβλ. ἀριθ. 244).

243

1701. Διάταξις πΚ. Καλλινίκου, ἄδεια τελέσεως γάμου μετὰ προικὸς ἀνωτέρας τῆς διατιμήσεως, λόγῳ συμφωνίας γενομένης πρὸ τῶν περιοριστικῶν διατάξεων περὶ προικὸς, ἐν 70, Β', σ. 401–403.

244

1701(?). Διορισμὸς περὶ προικοδοσίας μ. Κλήμεντος, ἐν Ἰωαννίνοις, ἐπικυρωθεὶς ὑπὸ πΚ. Καλλινίκου Β', ἐν 70, σ. 70–73 καὶ ἐν 368, σ. 534–536.

245

1701(?). Ἐγκύκλιος μ. Φιλίππου πόλεως, περὶ κωλυμάτων γάμων, ἐν 77, σ. 135–137, ἐκ χφ. 605 φ. 6α–62α Μετ. Π. Τάφου ἐν Κπ.

(ὑπάρχει κώλυμα γάμου : α) δύο ἀδελφῶν μετὰ δύο πρώτων ἐξαδέλφων, β) ἐὰν τὰ ἐκ προγενεστέρου γάμου τῆς γυναικὸς ἐβάπτισεν ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρός, γ) β' μετὰ δευτέρας ἐξαδέλφης τῆς πρώτης γυναικὸς καὶ δ) μὴ λυθέντος τοῦ πρώτου γάμου διαζυγίῳ ἢ θανάτῳ).

246

1702–1707. Διάταξις πΚ. Γαβριήλ, περὶ μὴ ὑπάρξεως κωλύματος γάμου μεταξὺ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀναδόχου καὶ τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ ἀναδεκτοῦ, ἐν 70, Α', σ. 123–124.

« . . . συγγένεια ἀνυπόστατος . . . οὔτε κανονικὸν ἐστίν, οὔτε παραγγελία νομική τις, ἀλλ' ἐφεύρημα τῶν τυχόντων . . . ».

